

Publicerad 2005-09-18 17:13 av Daybreaker

Armen

Den morgonen vaknar A. med ett ryck. Aldrig tidigare har hon känt en sådan värk, en sådan ihållande, fysisk smärta!

Armen måste vara ur led, tänker A. Skelettet måste synas genom blodröda, öppna köttår. Varje nervtråd arbeta för högtryck, sända ilsignaler till hjärnan. Att någonting inte är som det ska. Att allting är fruktansvärt fel.

A:s första tanke bortom smärtan når barndomen, då hon föll nerför trappan och stukade foten. Ett fragment smärta som aldrig lämnar henne.

A:s andra tanke når skilsmässan med hennes före detta make. Ytterligare ett fragment smärta.

Men den här smärtan ter sig betydligt värre än stukade anklar och separationer. A. anar det ännu inte, men den här smärtan kommer förändra hennes liv för alltid.

A:s blick letar efter punkter i rummet att fokusera. Det välvda fönstret, den tunga takbalken, det ensamma fotografiet. Smärtan i armen intensifieras varje gång ögonen närmar sig den högra armen, smärtans högborg. Med sin vänstra arm torkar A. smärttårarna ur ögonvråna.

Hon kan inte förmå sig själv att se smärtan. Det har A. aldrig kunnat. Hos läkare har hon alltid studerat de färgglada målningarna. Under de långa grälen med maken tog hon aldrig blicken från sin guldring, som om hon önskade att detta stycke metall skulle läka alla sår. Under sin första och enda förlossning lät A. ögonen förbli stängda. Först då barnmorskan lade B. i hennes famn öppnade hon dem åter.

Och nu letar hon febrilt efter en andningspaus, ett objekt som likt en synvilla kan få smärtan att försvinna, om så bara för ett ögonblick. Slutligen fäster hon blicken vid den sirliga sänggaveln. Ögonen följer gavelns form, de runda, mjuka böjningarna, och fastnar slutligen vid ett vägskäl.

Igår kväll gick A. som vanligt och lade sig runt tiotiden. Hon gick upp på ovanvåningen, borstade sina tänder och sitt hår. Hon tog av sig den silkestunna morgonrocken och lade sig tillrätta i sängen. Varken på väg uppför trappan eller under de sedvanliga rutinerna gick hon emot någonting eller slog sig på något annat sätt. Och hon finner det föga troligt att skadan hade skett under nattens timmar. En sådan smärta uppstår inte enbart av att armen legat lite märkligt under några timmar.

Kanske har hon börjat nattvandra? Hon reste sig kanske ur sängen, gick runt i huset och åsamkade sig smärtan då? Men A. förkastar även denna teori ögonblickligen, smärtan är alldeles för stor för att hon själv skulle ha kunnat skapa den.

A. finner slutligen att enda sättet att finna orsaken till smärtan är att ta reda på smärtans ursprung. Hon måste

ta reda på varifrån smärtan kommer. Och eftersom hennes ögon sviker henne måste hon ta till andra metoder.

A:s vänsterarm närmar sig sakta andra sidan kroppen. Hennes fingrar känner sig sakta fram. Nattlinne, hud, sängkläder. Men hon når ingen arm. Vänsterarmen letar febrilt efter högerarmen någonstans bland alla lakan men finner ingenting. Slutligen letar den sig upp mot armens fäste, närmare och närmare, och når slutligen den högra axeln. Men där axeln skulle ha mynnat ut i A:s arm finns ingenting. A. upphör där.

I ren fasa glömmar A. sina principer. Hon vrider genast huvudet åt höger för att betrakta sin kropp, sin smärtande högerarm. Men den finns inte längre kvar.

Munnen öppnas, sakta, sakta. Rynkorna i hennes panna försvinner, plötsligt. De blå ögonen blinkar snabbt till och försvinner sedan in i tomhet. En tår rinner nerför hennes förvånade kind. Hela ansiktet utstrålar häpnad.

Andningen blir allt tyngre. A. förstår inte. Hon ser rakt på smärtan, men smärtan finns inte där. A:s högerarm är borta. Hon ser sanningen men kan inte förstå den. A:s bröstkorg häver sig tungt, kämpar för sitt liv. Men sanningen är för tung och A förlorar snart medvetandet. I det svarta drömmer hon om allt det hon inte längre kan ta sig för.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Daybreaker med Poeter.se id #2588 innehar upphovsrätten